

Rapport

Rapport over een klacht over de politiechef van de politie Amsterdam (eerder genoemd de korpsbeheerder van het regionale politiekorps Amsterdam-Amstelland)

Datum: 24 mei 2013

Rapportnummer: 2013/059

Klacht

Verzoeker klaagt erover dat twee ambtenaren van de politie Amsterdam op 7 november 2010 onbehoorlijk hebben gehandeld door een partijdige wijze van bemiddeling en door hem als taxichauffeur niet de gegevens te verstrekken van enkele klanten die niet voor de taxirit en de wachttijd wilden betalen.

Feiten

Op 7 november 2010 vervoerde verzoeker 's nachts als taxichauffeur vijf jongeren in zijn taxi. Eenmaal op de plaats van bestemming ontstond er een discussie tussen verzoeker en de klanten over de te betalen ritprijs. Verzoeker riep daarop de hulp in van de politie, waarna er twee politieambtenaren ter plaatse arriveerden. De politieambtenaren hebben met verzoeker en de jongeren gepraat en de jongeren waren bereid om de ritprijs te betalen, echter niet het tevens door verzoeker gevraagde wachttarief. De politieambtenaren hebben vervolgens aan verzoeker niet de gegevens van de klanten verstrekt en verzoeker heeft uiteindelijk geen wachttarief ontvangen en evenmin geld voor zijn taxirit.

Verzoeker diende daarover op 10 november 2010 een klacht in bij de betrokken eenheid van de politie. Op 29 augustus 2011 liet de korpsbeheerder weten de klacht inzake de partijdigheid ongegrond te achten. Dankzij de komst van de politie waren de jongeren bereid om de rit te betalen. Verzoeker wilde echter slechts geld aannemen als ook de wachttijd zou worden betaald en dat wilden de jongeren niet. De politie beschouwt de claim inzake de wachttijd als een civielrechtelijke claim van verzoeker jegens de jongeren waar de politie buiten staat. De politie had geen reden om in die relatie te treden.

De korpsbeheerder liet ook weten de klacht inzake het niet-verstrekken van de persoonsgegevens ongegrond te achten, omdat de privacywetgeving, bestaande uit de Wet Politiegegevens (Wpg) en het Besluit politiegegevens (Bpg), het verstrekken van de gegevens niet toestaat.

Op 27 januari 2012 wendde verzoeker zich tot de Nationale ombudsman.

Bevindingen

Visie verzoeker

Verzoeker liet weten dat er tijdens de taxirit vier jongeren op de achterbank aan het smiespelen waren. Toen de taxi stopte, stapten deze vier als eerste uit. De overgebleven passagier voorin deed alsof hij zijn portemonnee niet uit de broekzak kon krijgen en daarom moest opstaan. Vervolgens maakte hij aanstalten om weg te lopen. Verzoeker

verklaarde tijdens de zitting dat hij vaker meemaakte dat passagiers zonder te betalen weg willen komen. Hij hield om die reden de persoon in kwestie bij diens tas vast en belde snel de politie. Tijdens het wachten daarop werd verzoeker door de jongeren beledigd. Nadat de politie was gearriveerd, nam volgens verzoeker de politie het verhaal van de jongeren meteen voor waar aan. Verzoeker kreeg daardoor de indruk dat de jongeren werden beschermd, terwijl hij nota bene zelf de politie had gebeld omdat de jongeren niet wilden betalen.

Verzoeker verklaarde verder dat politieambtenaar A zowel met hem als de jongeren had overlegd over het betalen van de ritprijs. Verzoeker wilde bovenop de ritprijs ook een wachttarief hebben, omdat hij inmiddels een half uur zijn werk niet had kunnen doen. Gedurende de tijd dat hij had staan wachten, had hij immers alweer een andere rit kunnen aannemen. Verzoeker wilde de namen van de jongeren hebben om een civiele procedure tegen ze te starten om het geld voor de taxirit vergoed te krijgen. Nadat verzoeker aan politieambtenaar A om de namen van de jongeren vroeg, werd hem dat geweigerd. Verzoeker vond dit onbegrijpelijk, omdat hij inmiddels de ervaring had dat andere politieambtenaren in soortgelijke gevallen, onder wie politieambtenaren van hetzelfde politiekorps, hem wel degelijk gegevens over klanten zouden hebben verstrekt. Door het weigeren van de politieambtenaren om hem de gegevens van de jongeren te verstrekken kon verzoeker geen civiele procedure tegen hen starten en zodoende heeft hij nimmer een vergoeding voor de taxirit ontvangen.

Verzoeker heeft telefonisch bij de Nationale ombudsman toegelicht dat hij zich door de politieambtenaren gediscrimineerd voelt door de naar zijn mening partijdige houding van de politieambtenaren en door het niet verstrekken van de gegevens.

Visie van de politieambtenaren

Politieambtenaar A heeft schriftelijk verklaard dat hij en politieambtenaar B in de bewuste nacht een melding hadden gekregen om ter plaatste te gaan, omdat een taxichauffeur ruzie zou hebben met enkele klanten. Ter plaatse vroeg hij aan verzoeker wat er aan de hand was. Verzoeker vertelde dat de klanten aan het klagen waren over zijn rijstijl en over de ritprijs. De klanten hadden de ritprijs van € 18,30 nog niet betaald en verzoeker wilde dat de klanten excuses zouden aanbieden voor de manier waarop zij tegen hem hadden gedaan en wat zij allemaal tegen hem hadden gezegd.

De politieambtenaar B was inmiddels met enkele van de jongeren in gesprek geraakt. De twee vrouwelijke klanten vertelden dat zij tijdens de taxirit een negatieve opmerking hadden gemaakt over het rijgedrag van verzoeker en dat hij daarop tegen hen begon te schreeuwen. Hierdoor hadden zij ruzie gekregen met verzoeker. Op het moment dat zij wilden uitstappen om zo verzoeker te betalen, pakte verzoeker een van hen bij de tas en begon hij opnieuw tegen hen te schreeuwen dat zij moesten betalen. Zij verklaarden verder dat zij de rit gewoon wilden betalen, maar dat verzoeker erg agressief deed

waardoor zij zich onveilig voelden.

Politieambtenaar A verklaarde dat hij vervolgens verzoeker geprobeerd heeft uit te leggen dat er twee verschillende verhalen over het voorval waren en dat het voor de politie lastig was om te bepalen welke versie klopte. Hij liet aan verzoeker weten dat één van de jongeren de ritprijs wilde betalen. Verzoeker zou toen hebben laten weten dat hij niet alleen de ritprijs wilde hebben, maar ook het wachttarief vergoed wilde hebben van de jongeren.

Politieambtenaar A verklaarde gezegd te hebben het in rekening brengen van een wachttarief vreemd te vinden, omdat verzoeker immers zelf de politie had gebeld en dus wist dat hij even zou moeten wachten voordat hij met zijn werk verder zou kunnen. Nadat deze politieambtenaar verzoeker liet weten dat de jongeren wel de ritprijs maar niet het wachttarief wilden betalen, begon volgens hem verzoeker te schreeuwen dat dit geen normale gang van zaken was. Van enige partijdigheid was volgens de politieambtenaren geen sprake, omdat bij zowel verzoeker alsook de jongeren hoor en wederhoor was toegepast. Uit het feit dat de bemiddelingspoging niet tot een voor verzoeker bevredigende oplossing had geleid, kon volgens de politieambtenaren geen partijdige houding worden afgeleid.

Volgens politieambtenaar A hadden de jongeren hem gezegd dat zij niet wilden dat verzoeker wist waar zij woonden. De namen en adressen van de jongeren zijn volgens de politieambtenaar naderhand in een politieregistratie opgenomen. Nadat de jongeren waren weggelopen weigerde de politieambtenaar inderdaad om verzoeker de gegevens van hen aan verzoeker te verstrekken. Verzoeker werd meegedeeld dat het verstrekken in strijd met de wet zou zijn. Deze boodschap werd door hem enkele dagen later herhaald tijdens telefonisch contact met verzoeker.

Aanvullende informatie

De Nationale ombudsman heeft de politie gevraagd of het gebruikelijk is voor de politie om de naam en de adresgegevens van de klanten naar aanleiding van een betalingsgeschil aan de taxichauffeur te verstrekken.

De privacyfunctionaris van de politie, eenheid Amsterdam, heeft de Nationale ombudsman laten weten dat er binnen de eenheid geen afspraken of richtlijnen bestaan met betrekking tot het verstrekken van naam- en adresgegevens van een klant aan de taxichauffeur naar aanleiding van een betalingsgeschil.

De privacyfunctionaris wees tevens op de wettelijke grondslag voor verstrekking van gegevens, te weten artikel 4:2, lid 1, onder n van het Besluit persoonsgegevens, welk artikel de mogelijkheid biedt om politiegegevens te verstrekken aan *benadeelden van strafbare feiten*, voor zover zij die nodig hebben om in rechte voor hun belangen op te

komen, bijvoorbeeld in verband met schadeverhaal. Het al dan niet verlenen van toestemming door de betrokkenen is daarbij niet van belang. In reactie op het verslag van bevindingen liet de politiechef nog weten te willen benadrukken dat op grond van dit artikel persoonsgegevens verstrekt *kunnen* worden en dat er in iedere concrete casus een belangenafweging dient plaats te vinden. De politiechef gaf aan dat hoewel in deze casus er niet was toegekomen aan een belangenafweging omdat verzoeker niet was aan te merken als een benadeelde van een strafbaar feit, deze er ook niet toe geleid zou hebben dat verzoeker de gevraagde gegevens verstrekt had gekregen.

De Nationale ombudsman heeft daarnaast op de website www.rijksoverheid.nl informatie opgezocht over het wachttarief. Blijkens deze informatie kan een chauffeur een wachttarief in rekening brengen als de klant dat met hem voorafgaand aan de taxirit is overeengekomen.

Beoordeling

Het is een vereiste van behoorlijk overheidsoptreden dat de overheid zich onpartijdig opstelt en zonder vooroordelen handelt. Dit betekent dat politieambtenaren, wanneer zij bij een conflict tussen burgers worden geroepen, zich open, onbevangen en onpartijdig dienen op te stellen.

De Nationale ombudsman begrijpt dat verzoeker in zijn werk als taxichauffeur vaker te maken heeft met klanten die niet willen betalen en dat dergelijk handelen voor hem zeer vervelend is. Uit de stukken volgen echter twee verschillende versies van de gebeurtenissen en de Nationale ombudsman vindt het niet onredelijk dat de politie geen oordeel wilde geven over de gebeurtenissen.

De politie heeft vervolgens geprobeerd het conflict op te lossen. De jongeren wilden op dat moment in elk geval wel de ritprijs betalen. Verzoeker wilde echter meer dan de ritprijs, namelijk ook het wachttarief. De bemiddeling van de politie was daarmee niet geslaagd.

De omstandigheid dat de politie in de bemiddeling niet nadrukkelijker heeft ingezet op betaling van het wachttarief is naar het oordeel van de Nationale ombudsman niet onredelijk, gelet op de ontstane gespannen sfeer en de civielrechtelijke aard van de claim. Uit het onderzoek blijkt dat betaling van een wachttarief weliswaar mogelijk is, maar dat betaling daarvan vooraf moet worden overeengekomen tussen de klant en de taxichauffeur. Recht op wachttarief is daarom minder eenvoudig van aard dan recht op de ritprijs en leent zich bij een geschil minder voor bemiddeling.

Van partijdig optreden van de politieambtenaren is, in het licht van het vorenstaande, niet gebleken.

Politieambtenaar A heeft vervolgens geweigerd om de persoonsgegevens van de klanten aan verzoeker te verstrekken.

Op grond van artikel 4:2, lid 1, onder n van het Besluit persoonsgegevens kunnen politiegegevens worden verstrekt aan *benadeelden van strafbare feiten*, voor zover zij deze gegevens behoeven om in rechte voor hun belangen op te kunnen komen. Dit artikel biedt geen basis voor verstrekking van politiegegevens aan verzoeker, omdat sprake moet zijn van strafbare feiten. Hoewel zeker niet kan worden uitgesloten dat de jongeren aan het eind van de rit hadden willen vertrekken zonder te betalen, staat dit niet vast. Bovendien is een weigering om te betalen niet zonder meer een strafbaar feit. De Wet persoonsgegevens en het onderliggend Besluit persoonsgegevens bieden ook overigens geen grondslag voor verstrekking van politiegegevens in een geval als het onderhavige.

Gelet op voormeld wettelijk kader over gegevensverstrekking kon de politie naar het oordeel van de Nationale ombudsman in redelijkheid weigeren de gegevens aan verzoeker te verstrekken, ondanks de nadelige gevolgen van die weigering voor verzoeker. De omstandigheid dat verzoeker mogelijk in het verleden wel van de politie gegevens heeft gekregen bij betalingsproblemen met klanten, doet niet af aan het vorenstaande. Bovendien blijkt uit het onderzoek niet dat binnen de politie nadere afspraken bestaan over verstrekking van gegevens.

De politieambtenaren hebben naar het oordeel van de Nationale ombudsman niet in strijd met het vereiste van onpartijdigheid gehandeld.

De onderzochte gedraging is behoorlijk.

Conclusie

De klacht over de onderzochte gedraging van de politiechef van de politie Amsterdam, is niet gegrond.

De Nationale ombudsman,

dr. A.F.M. Brenninkmeijer